

Arrest

nr. 181 447 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 17 januari 2017 (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

Verzoekende partij verklaart van Libische nationaliteit te zijn, geboren te YIFRIN op X.

Op 13 december 2016 werd aan verzoeker op de luchthaven te Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd wegens onduidelijk reisdoel en aangezien hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Verzoeker was in het bezit van een Libisch paspoort nr. GKLR302G, afgegeven op 30/08/2015 en geldig tot 29 augustus 2023.

Zijn paspoort bevatte een Schengen visum, type C nr. 013304335, uitgereikt op 21 november 2016 door de Nederlandse Ambassade te Tripoli, en geldig van 10 december 2016 tot en met 24 januari 2017. Dit Nederlands visum werd afgeleverd met het oog op professionele doeleinden.

Er werd op 13 december 2016 aan verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en terughouding (bijlage 11) betekend.

Op 14 december 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in aan de grens.

Op 16 januari 2017 verklaarden de Nederlandse autoriteiten zich akkoord met de overname van verzoeker, aangezien Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van deze asielaanvraag.

Gevraagd ter terechtzitting of deze feitenvoorstelling correct is, bevestigt de raadsman van de verzoeker de juistheid.

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater) van 17 januari 2017, op dezelfde dag betekend, en die luidt als volgt:

“BIJLAGE 25 QUATER

RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING
TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: A. (...)

Voornaam: E. S. M. (...)

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Y. (...)

Nationaliteit: Libië

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van Juni 2013.

Aan, A. E. S. M. (...), van Libische nationaliteit, werd op 13.12.2016 op de luchthaven te Zaventem de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd

Betrokkene was in bezit van een Libisch paspoort nr. (...), afgegeven op 30.08.2015 en geldig tot 29.08.2023.

Het paspoort bevat een Schengen visum, type C nr., (...), uitgereikt op 21.11.2016 door de Nederlandse Ambassade te Tripoli, en geldig van 10.12.2016 tot en met 24.01.2017.

Betrokkene diende op 14.12.2018 een asielaanvraag in. In het kader van Art. 12, paragraaf 2 of 3 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Nederland op 20.12.2016,

Op 16.01.2017 werd deze aanvraag met instemming beantwoord door de Nederlandse autoriteiten. Bijgevolg zal betrokkene binnen een korte termijn worden overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de Nederlandse grens en dient hij zich aan te bieden bij de Nederlandse overheden.

Brussel, op 17.01.2017

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich onder meer op een schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (verder: Handvest) dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM.

2.3.2.2. Het middel luidt:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-

vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Tenslotte dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

2. Dat Nederland in het verleden reeds een bepaalde reputatie had :

Mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch zegt het volgende over Mensenrechten in Nederland ("Nederland hanteert dubbele standaard over mensenrechten", <http://napnieuws.nl/2010/09/17/%E2%80%9Cnederland-hanteert-dubbele-standaard-over-mensenrechten%E2%80%9D/>) :

Mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch is meestal in het nieuws vanwege haar strijd in derdewereldlanden. Human Rights Watcher Benjamin Ward ziet onrecht dichterbij huis.

Mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch opende deze week een kantoor in de Amsterdamse binnenstad. Er is gekozen voor Amsterdam, omdat Nederland volgens de organisatie van oudsher veel waarde aan mensenrechten hecht.

Toch is ook in Nederland lang niet alles op orde, zegt Benjamin Ward (40), vicedirecteur van Human Rights Watch in Europa en Centraal-Azië. Hij ziet dat er in Europa nog regelmatig mensenrechten geschonden worden. Nederland is volgens Ward net zo goed schuldig: op het gebied van integratie en inburgering discrimineert de overheid. En het asielbeleid is op zijn minst nalatig.

De Nederlandse regering besloot deze maand nog een Somalische asielzoeker uit te zetten naar Mogadishu, terwijl de situatie daar volgens verschillende vluchtelingenorganisaties, waaronder Human Rights Watch, verre van veilig is. "Teruggestuurde asielzoekers lopen in Somalië het risico gefolterd te worden, soms met de dood als gevolg", legt Ward uit. De overheid zal in de komende maanden nog zeven andere Somalische asielzoekers uit zetten. Eerder stuurde Nederland asielzoekers terug naar landen zoals Iran en Irak.

Ward ziet in de Nederlandse uitzettingen een verontrustende ontwikkeling. "Dit is geen goed voorbeeld voor andere overheden die overwegen asielzoekers naar gevaarlijke gebieden terug te sturen." Kan Human Rights Watch met het nieuwe kantoor in Nederland dit beleid beïnvloeden?

(...)

Integratie

De mensen die wel kans maken in Nederland te blijven, hebben te maken met discriminerende wetgeving, constateert Ward. Nederland kent sinds 2006 een zogenaamd inburgeringsexamen in het buitenland. Migranten uit 'niet-westerse' landen moeten een test afleggen over de Nederlandse taal en cultuur, voordat ze naar Nederland komen. Pas als ze die test gehaald hebben mogen ze zich bij echtgenoten of gezinsleden in Nederland voegen. Als de kandidaat niet slaagt, moet hij het examen nog een keer doen en de kosten – 350 euro – opnieuw betalen. Dit beleid komt nog uit de koker van de vorige minister voor Integratie, Rita Verdonk.

Uit een rapport van Human Rights Watch blijkt dat deze inburgeringstest discriminerend is, omdat deze alleen geldt voor Marokkaanse en Turkse migranten. "De buitenlandse inburgeringstest kent een heleboel uitzonderingen. Zo hoeven mensen uit 'westerse landen' de test niet te doen. Dit zijn bijvoorbeeld Canadezen, Amerikanen en Australiërs. Opvallend genoeg hebben ook Zuid-Koreanen en Japanners vrijstelling. Het lijkt ons niet logisch dat iemand uit Japan makkelijker integreert in Nederland dan iemand uit Turkije of Marokko."

Twee jaar geleden stelde Human Rights Watch vanuit haar kantoor in Brussel deze inburgeringstest al bij de Nederlandse regering aan de kaak. Kamervragen zorgden dat een aantal financiële voorwaarden om naar Nederland te mogen komen uit de inburgeringstest werd geschrapt. Hierdoor verviel de eis dat het inkomen van de partner van de migrant minimaal 120 procent van het minimumloon moest bedragen. Het buitenlandse examen bestaat nog wel. "Nederland heeft uiteindelijk niets aan deze regelgeving gedaan", zegt Ward. "De nieuwe overheid zou dat examen gewoon moeten afschaffen."

Populistisch klimaat

Nederland en andere lidstaten van de Europese Unie hanteren een dubbele standaard als het gaat om mensenrechten, zegt Ward. "Ze wijzen graag met hun vinger naar ontwikkelingslanden, terwijl de standaarden thuis ook niet op orde zijn." Dat heeft te maken met het huidige politieke klimaat, volgens Ward. "Steeds vaker beweren populistische partijen dat er een link is tussen het stijgend aantal migranten en de toenemende criminaliteit."

Nederland kent volgens Ward een zorgelijke ontwikkeling met de opkomst van populistische politici. Geert Wilders zei in zijn verkiezingsprogramma alle immigratie naar Nederland te willen stoppen en stelde voor criminele allochtonen in Nederland direct uit te zetten. "Het integratie- en asielbeleid zijn kwesties waar iedereen een uitgesproken mening over heeft. Juist op dit punt gaan we soms slordig met mensenrechten om. Het is als Europeaan gemakkelijk om voor mensenrechten te zijn in Birma of Zimbabwe. Maar thuis, in eigen land, blijkt het een stuk gecompliceerder."

Hieruit volgt dus dat :

(i) de Nederlandse overheid op het gebied van integratie en inburgering discrimineert ;

(ii) "het asielbeleid op zijn minst nalatig is" ;

(iii) uitzetting van asielzoekers naar gevaargebieden courant is ;

<https://xminy.nl/projecten/a-nederland-libische-vluchtelingen-demonstreren-bij-tweede-kamer>

(iv) indien er dan toch een verblijfsrecht wordt bekomen in Nederland, dan worden deze mensen gediscrimineerd ;

(v) populistisch klimaat in Nederland ;

Daarenboven stelt Mensenrechtenorganisatie Amnesty International in het kader van detentie van asielzoekers in Nederland dat er kans is op isolatie, kans is op mensonwaardige behandeling en overmatig gebruik van macht ("The Netherlands : The Detention of irregular migrants and asylum – seekers", <http://www.amnesty.nl/nieuwsportaal/rapport/netherlands-detention-irregular-migrants-and-asylum-seekers-1>).

Dat Nederland vaak in tegenstelling tot andere Europese landen wel nog asielzoekers terugstuurt naar gebieden met erbarmelijke omstandigheden. (<http://nos.nl/nieuwsuur/artikel/2057092-nederland-stuurt-vluchtelingen-terug-naar-hongarije.html>)

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande jonge man van Libische afkomst. Hij wordt naar Nederland verwijderd op grond van artikel 12 van de verordening 604/2013.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verwerende partij heeft evenmin informatiebronnen geraadpleegd om te weten of er zich onmenselijke behandelingen kunnen voordoen in Nederland.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij geen rekening gehouden met:

- mensenrechtenverslagen;
- de blootstelling aan levensgevaar of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Libië.

De bestreden beslissing verifieert niet eens mensenrechtenverslagen om haar beslissing te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 EVRM is. Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gedaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker in Nederland ingevolge de hierboven aangehaalde mensenrechtenverslagen zal worden blootgesteld aan :

(i) integratieproblemen en discriminatieproblemen ;

en

(ii) risico op uitzetting, gelet op de terugkeerpolicy die wordt toegepast op Libische Vluchtelingen.

"Ondanks het aanhoudende geweld en de mensenrechtenschendingen worden de gevluchte Libiërs in Nederland teruggestuurd. Dit besluit heeft desastreuze gevolgen, want enkele Libiërs die terugkeerden, zijn om het leven gekomen. Bovenstaande feiten en het gegeven dat bijna alle westerlingen, inclusief diplomaten, uit Libië zijn gevlucht, heeft de Nederlandse regering haar besluit niet doen veranderen."

<https://xminy.nl/projecten/a-nederland-libische-vluchtelingen-demonstreren-bij-tweede-kamer>

Tenslotte heeft de verwerende partij geen actueel onderzoek gedaan naar de concrete situatie van verzoeker in zijn thuisland en naar de graad van effectieve bescherming die verzoeker in Nederland heeft.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Nederland een gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Nederland te verwijzen. Indien België verzoeker naar Nederland verwijst schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

2.3.2.3. Verzoeker stelt, benevens een theoretische uitleg over artikel 3 EVRM dat hij bij een terugleiding naar Nederland het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM. Hij

meent dat door de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek had moeten gebeuren naar het risico vervat in artikel 3 EVRM. Hij meent dat Nederland in het verleden al een "bepaalde" reputatie had en verwijst naar de website van Human Rights Watch waaruit hij citeert. Hij verwijt de Nederlandse overheid te discrimineren op vlak van integratie en inburgering, dat hun asielbeleid nalatig is en uitzetting van asielzoekers naar gevaargebieden courant. Hij wijst op het "populistisch" klimaat in Nederland. Bovendien verwijst hij naar de detentieomstandigheden van asielzoekers in Nederland, met gebruik van een rapport van Amnesty International. Hij verwijst naar het risico van uitzetting.

In de bestreden beslissing zou geen rekening gehouden zijn met dit risico op schending van de mensenrechten.

2.3.2.4. Beoordeling die *prima facie* gebeurt

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.5. Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, blijkt dat verzoeker zich beperkt tot louter ongestaafde en hypothetische beweringen, pas voor het eerst opgeworpen in het verzoekschrift

Verzoeker uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van artikel 3 EVRM en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met de geuite vrees voor bedreigingen en dat iemand de opdracht zou hebben gekregen om verzoeker om het leven te brengen.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM, in het verzoekschrift brengt verzoeker een algemeen betoog.

Verzoeker toont niet aan waarom hij in Nederland minder bescherming zou krijgen dan in België of waarom hij zou worden uitgezet.

Bovendien is verzoeker naar eigen zeggen een jonge man, geboren op 25 mei 1986, die blijkens het administratief dossier een visum heeft verkregen afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Het is dus in eerste instantie aan hem te wijten dat Nederland zijn asielaanvraag zal behandelen en dat de Nederlandse autoriteiten hiermee akkoord zijn gegaan.

Voorts is het opvallend dat de verzoeker in eerste instantie bij zijn eerste gehoor met geen woord repte over een vrees van een niet correcte behandeling in Nederland. Bij zijn aankomst in België op 16 december 2016 stelt de grenspolitie vast:

“In verband met zijn Nederlands visum kan hij alleen antwoorden dat het hem gemakkelijker leek om een Nederlands visum te bekomen, want een Schengenvisum is toch geldig voor alle landen van Schengen.

Op onze melding dat hij een zakenvisum verkregen heeft voor een beurs in S'Hertogenbosch kan hij niets antwoorden.”

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoeker zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat hij niet de nodige bescherming van de Nederlandse autoriteiten zou kunnen verkrijgen. Dit klemmt nog meer nu uit het gehoorverslag aangaande diens asielaanvraag blijkt dat verzoeker verklaart: *“Ik heb geen bezwaar dat mijn aanvraag in Nederland zal behandeld worden”*. Ook ter terechtzitting blijkt niet omwille van welke reden verzoeker plots het geweer van schouder verandert en thans stelt een risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling door de Nederlandse autoriteiten terwijl hij voordien verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de behandeling van de asielaanvraag door de Nederlandse autoriteiten.

Gelet op deze vaststelling dat de Belgische overheden kennis hadden of kennis hadden moet hebben over de algemene situatie van uitgesloten asielzoekers in Nederland, maakt hij ook niet aannemelijk dat

de bewijslast inzake het aantonen van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet geheel op hem mocht en mag worden gelegd.

Zelfs indien de Belgische overheden over bronnen beschikten die de algemene situatie van uitgesloten vluchtelingen in Nederland zouden beschrijven, dan nog dienden de specifieke beweringen van verzoeker te worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (d)). Zoals hierboven gesteld, blijkt uit het gehoorverslag niet dat de verzoeker enige bewijselementen aanbracht die zijn bewering omtrent een gebrekkige behandeling van de asielaanvraag of het discrimineren van asielzoekers in Nederland, of van het bestaan van een nalatig asielbeleid met gevaar voor uitzetting van asielzoekers en met een populistisch klimaat aannemelijk maakt. Wel integendeel.

Vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Enkel wanneer een begin van bewijs wordt voorgelegd, is het aan de Belgische overheden om twijfels daaromtrent weg te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er op het moment van de bestreden beslissing een begin van bewijs aanwezig was van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Nederland. De verwerende partij diende dit dan ook niet te onderzoeken nu verzoeker geen bezwaar had dat diens asielaanvraag in Nederland zal worden behandeld.

Verzoeker maakt bijgevolg *prima facie* niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig en diepgaand onderzoek had moeten voeren naar een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM door de Nederlandse autoriteiten. Een incorrecte verdeling van de bewijslast en een incorrecte beoordeling van het begin van bewijs wordt *prima facie* niet aangetoond. Er blijkt *prima facie* dan ook niet dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Evenmin kan een artikel waarin een onderhoud met Benjamin Ward, vicedirecteur van Human Rights Watch in Europa en Centraal-Azië, wordt weergegeven volstaan, te meer nu volgens het artikel (zoals geciteerd in het verzoekschrift) de keuze van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch om een kantoor in de Amsterdamse binnenstad te openen net lag in de vaststelling dat “*Nederland van oudsher veel waarde aan mensenrechten hecht*”. Het artikel betreft daarbij niet enkel Nederland maar ook de “*andere lidstaten van de Europese Unie*” en in het bijzonder Frankrijk. Human Rights Watch hoopt dat de Europese regelgeving zal worden bijgestuurd en stelt dat het “*populistisch klimaat*” in de Europese lidstaten migrant onvriendelijk is. Voorts wordt het terugsturen van afgewezen Somalische asielzoekers aangeklaagd. Nergens kan hieruit blijken dat Nederland een beleid voert dat in die mate strijdig is met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker niet langer naar dat land zou kunnen worden teruggestuurd. Wat het discrimineren betreft, handelt het artikel niet over Libiërs. Wat het populistisch karakter betreft, wijst het artikel op Nederland “*en de andere lidstaten*” en spreekt Ward over een zorgelijke ontwikkeling in wat onder meer Geert Wilders voorhoudt, waarbij meteen moet opgemerkt worden dat deze geen deel uitmaakt van het beleid en enkel oppositie voert.

In de mate dat verzoeker vreest voor uitzetting baseert hij zich op een krantenartikel en gaat het om een verwijdering naar Hongarije, terwijl *in casu* de Nederlandse autoriteiten de behandeling van de asielaanvraag hebben aanvaard, zodat dit gegeven niet aan de orde is. Zelfs indien verzoeker er voor vreest na een eventuele afwijzing van zijn asielaanvraag te worden uitgewezen naar een land met “*erbarmelijke omstandigheden*”, belet niets hem zich te richten tot de Nederlandse rechtbank om een risico voor onmenselijke en vernederende behandelingen uit te sluiten. Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeker in Nederland geen effectieve en daadwerkelijke rechtsbescherming zou krijgen.

Ten slotte is verzoekers verwijzing naar de detentie van asielzoekers in Nederland niet relevant nu uit niets blijkt dat verzoeker in Nederland zal in detentie worden genomen.

Verzoeker maakt de schending van de door hem hierboven aangehaalde bepalingen *prima facie* niet aannemelijk.

2.3.2.6. De grief gebaseerd op artikel 3 EVRM is niet ernstig.

2.3.2.7. In een tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. In essentie herhaalt hij de grieven van het eerste middel en verwijt hij de verwerende partij geen afdoend onderzoek te hebben verricht naar het risico vervat in artikel 3 EVRM, en geen informatiebronnen te hebben geraadpleegd.

Het volstaat dan ook te verwijzen naar het voorgaande en de bespreking onder punt 2.3.2.5. Voor het overige mist dit onderdeel *prima facie* feitelijke grondslag nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 13 december 2016 en op 19 december 2016.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Hij stelt:

“1. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Tenslotte dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr.

46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chalal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirschi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

2.1. In casu is er niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur omwille van de volgende redenen :

(i) Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

(ii) Verwerende partij heeft evenmin informatiebronnen geraadpleegd om te weten of onmenselijke behandelingen in Nederland ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties. De Nederlandse wetgeving hieromtrent werd ook niet geverifieerd.

(iii) In de bestreden beslissing heeft verwerende partij geen rekening gehouden met:

- integratieproblemen en discriminatieproblemen in Nederland ;

en

- risico op uitzetting, gelet op de terugkeerpolitiek die wordt toegepast op Libische Vluchtelingen.

(iv) De bestreden beslissing verifieert niet eens mensenrechtenverslagen om haar beslissing te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 EVRM is. De bestreden beslissing stelt dat het aan verzoeker toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reëel risico en dit terwijl het EHRM vaststaand stelt dat de Lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren naar die risico's zoals hierboven aangehaald, zelfs al zou verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengen. In casu heeft verzoeker zijn problematiek met Nederland aangekaart.

(v) er is geen feitenbevinding gebeurd, de bestreden beslissing bestaat uit stereotype argumentatie.

(vi) De situatie in Nederland is makkelijk te verifiëren, bijvoorbeeld door het raadplegen van rapporten van mensenrechtenorganisaties, maar naar waar verweerder al dan niet bewust, niet verwijst. Verweerder voldoet dus niet aan zijn onderzoeksplicht.

(vii) De bestreden beslissing houdt geen rekening met de algemene situatie in Nederland en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van asielzoekers.

(viii) De situatie in Nederland is makkelijk te verifiëren, bijvoorbeeld door het raadplegen van rapporten van mensenrechtenorganisaties, maar naar waar verweerder al dan niet bewust, niet verwijst. Verweerder voldoet dus niet aan zijn onderzoeksplicht.

2.2 Aangezien de bestreden beslissing stelt dat Nederland bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf vestiging en verwijdering van Vreemdelingen en artikel 12(2) van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

Dat de bestreden beslissing bestaat uit een summiere motivering die niet duidelijk en afdoend is.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

Met verwijzing naar de bespreking van het aangevoerd onderdeel dat de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat er een verlies van kans bestaat om in Nederland als volwaardig asielzoeker te worden behandeld en dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft. Deze grieven zijn louter hypothetisch en verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij een detentie in een gesloten centrum moet ondergaan.

Bovendien wordt er opgemerkt dat het nadeel aan zijn eigen toedoen te wijten is nu hij een visum bij de Nederlandse autoriteiten had aangevraagd.

Het ernstig psychologisch leed dat hij heeft ten gevolge van gebeurtenissen in Libië, vloeit niet voort uit de bestreden beslissing.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de opmerkingen van de verwerende partij in de nota dienaangaande terecht zijn.

2.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van het voorgaande middel (cf. punt 2.3.) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld. Verzoekers voorgehouden moeilijk te herstellen nadeel betreft een hypothetische situatie. Hij toont niet op concrete wijze aan dat de Nederlandse staat, met inbegrip van de rechterlijke macht, in de onmogelijkheid is hem te beschermen tegen het risico vervat in artikel 3 EVRM.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. BEELEN